

В.В. Жук, к.е.н.

Департамент фінансово-ресурсного забезпечення
Міністерства культури і туризму України**ПЛАНУВАННЯ ТА ОБЛІК ДЕРЖАВНОГО ЗАМОВЛЕННЯ
СУБ'ЄКТІВ КІНЕМАТОГРАФІЇ**

Висвітлено сутність, структуру та основні елементи системи фінансово-економічних відносин держави та суб'єктів кінематографії, визначено механізми взаємодії. Встановлено, що підставою для виникнення фінансово-економічних відносин між державою та суб'єктом кінематографії, під час надання державної підтримки, є передбачення у державному бюджеті видатків для зазначеної мети. При цьому всю сукупність відносин під час надання державної підтримки кіновиробництва доцільно розділяти на п'ять стадій. Зокрема, це участь суб'єктів кінематографії у конкурсах (конкурсних програмах), укладання державного контракту, виконання державного контракту, звітування за виготовлення кінцевого продукту – фільму, що передбачено замовленням та який відображається в бухгалтерському обліку як нематеріальний актив, а також облік формування доходів та витрат на виготовлення фільму відповідно до державного замовлення та порядку списання на фінансові результати.

Ключові слова: кінематографія; державна фінансова підтримка; державне замовлення; державний контроль; державний замовник; виконавець державного замовлення; виробнича собівартість; облік доходів і витрат.

Постановка проблеми. Серед численних функцій держави, безумовно, найважливішою є економічна функція, реалізація якої передбачає конкретні напрями здійснення економічної політики держави з метою забезпечення ефективності економічної системи, її справедливості та стабільності. Інструментом реалізації економічної політики держави в більшості країн світу є державний бюджет, за допомогою якого держава зосереджує фінансові ресурси на важливих ділянках економічного і соціального розвитку. Насамперед, це стосується видатків бюджету. Законодавством України передбачена державна підтримка суб'єктів господарювання за важливими для країни напрямками. Через бюджет така підтримка надходить у вигляді трансфертів. Поряд з цим, необхідно враховувати, що отримання на безоплатній та безповоротній основі коштів від держави веде до виникнення у суб'єкта господарювання зобов'язань, пов'язаних з отриманням та використанням цих трансфертів. Законодавство за окремими напрямками, враховуючи їх специфічність, під час надання коштів висуває особливі вимоги. Зокрема, це стосується сфери кіновиробництва, розвиток якої безпосередньо залежить від рівня фінансової підтримки з боку держави. Враховуючи це, актуальним є проведення аналізу існуючого порядку надання фінансової підтримки суб'єктам кінематографії, визначення проблемних питань та надання пропозицій щодо вдосконалення нормативно-правової бази.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Протягом тривалого часу нормативно-правова база, що регулювала порядок надання фінансової підтримки державою у кіновиробництві, була відсутня. Лише останнім часом, протягом 2007–2010 років, Міністерство культури і туризму України спільно з Державною службою кінематографії України прийняло низку нормативно-правових актів, що врегульовують фінансово-економічні відносини держави та суб'єктів кінематографії під час надання державної підтримки. Це дозволило визначити критерії надання фінансової підтримки, порядок отримання та використання коштів, вимоги до обліку та звітності. Враховуючи зазначене, а також те, що існуюча нормативно-правова база не є сталою і до неї весь час вносяться зміни, в зв'язку з розвитком суспільно-економічних відносин, дослідження із вказаної проблеми відсутні.

Мета дослідження. Аналіз сутності фінансово-економічних відносин держави та суб'єктів кінематографії під час надання державної підтримки з метою визначення проблемних питань та розробка рекомендацій для прийняття відповідних управлінських рішень.

Викладення основного матеріалу. Кінематографія є однією з галузей культури, що об'єднує комплекс видів професійної діяльності, пов'язаної з виробництвом, розповсюдженням, зберіганням та демонструванням фільмів, навчально-науковою роботою у цій галузі.

Основними нормативно-правовими актами, що регулюють діяльність у сфері кінематографії є Закони Укр: © В.В. Жук, 2015 «Кінематографію», «Про авторське право і суміжні права», нормативно-правові акти, видані на їх виконання, та інші акти. Крім того, Україною ратифіковано Європейську конвенцію про спільне кінематографічне виробництво, вчинену 02.10.1992 року в м. Страсбурзі.

Метою Європейської конвенції є сприяння розвитку європейського кінематографічного виробництва відповідно до визначених положень, зокрема:

- європейські кінематографічні твори, що створено як продукти багатостороннього виробництва, і які потрапляють у сферу застосування цієї Конвенції, мають пільги, надані національним фільмам законодавчими та регулятивними положеннями, чинними на території кожної зі Сторін цієї Конвенції, які брали участь у відповідному спільному виробництві;

- у випадку продукту багатостороннього виробництва мінімальний внесок не може бути менший за 10 %, а максимальний – не може перевищувати 70 % загальної собівартості кінематографічного твору [13].

Провідним законодавчим актом, що врегульовує суспільні відносини, пов'язані з виробництвом, розповсюдженням, зберіганням і демонструванням фільмів є Закон України «Про кінематографію». Статтею 20 цього Закону передбачається можливість надання фінансової підтримки галузі кінематографії за рахунок: видатків загального та спеціального фондів Державного бюджету України на державні програми розвитку кінематографії; видатків місцевих бюджетів на програми підтримки кінематографії; кредитів банків; благодійних внесків і пожертвувань; інших джерел, що не суперечать законодавству України. При цьому з 1 січня 2011 року сума витрат на фінансову підтримку кінематографії в державному та місцевих бюджетах має виділятися окремим рядком та вноситися до переліку захищених статей видатків загального та спеціального фондів цих бюджетів [10]. У Законах України про Державний бюджет, які щороку затверджуються Верховною Радою України, ця норма наразі не виконується.

Підприємницька діяльність у сфері кінематографії може здійснюватись через продюсерську систему. В разі участі в такій системі держави її інтереси представляють центральний орган виконавчої влади у галузі кінематографії (до 2011 року – Міністерство культури і туризму України, з 2011 – Міністерство культури України) та місцеві органи управління кінематографією (органи, визначені Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями за погодженням з центральним органом виконавчої влади у галузі кінематографії).

На сьогодні структура управління кіномережею і кінопрокатом різноманітна: у 13 областях ці функції виконують департаменти культури, в 11 – функції управління покладено на кінопрокатні підприємства. При цьому в жодній з областей, де департамент культури є органом управління кінематографією, не створено структурного підрозділу по кіно.

Об'єктом державної підтримки в Україні є національний фільм, яким є створений суб'єктами кінематографії України фільм, виробництво якого здійснено в Україні та авторське право чи право власності на який повністю або частково належить цим суб'єктам [7]. При цьому всі суб'єкти професійної кінематографічної діяльності, які займаються виробництвом, розповсюдженням і демонструванням фільмів, вносяться до Державного реєстру виробників, розповсюджувачів і демонстраторів фільмів [6]. Рішення про внесення до Реєстру суб'єкта кінематографії приймається Державним агентством з питань кіно стосовно виробників фільмів; розповсюджувачів фільмів, які отримали право на розповсюдження фільмів на всій території України; або місцевими органами управління кінематографією стосовно розповсюджувачів фільмів, які отримали право на розповсюдження фільмів у межах відповідних адміністративно-територіальних одиниць; демонстраторів фільмів, які провадять свою діяльність у межах відповідних адміністративно-територіальних одиниць.

Державна підтримка за фінансової участі держави здійснюється шляхом:

- залучення суб'єктів продюсерської системи до виконання державного замовлення на виробництво, розповсюдження та /або демонстрування національного фільму;

- надання державної фінансової підтримки суб'єктам продюсерської системи, які здійснюють виробництво, розповсюдження та /або демонстрування національного фільму.

При цьому державна фінансова підтримка надається суб'єктам продюсерської системи у формі часткового фінансування виробництва національних фільмів. Частка державної участі не повинна перевищувати 70 % вартості національного фільму [7].

Програма фільмів, що створюються чи розповсюджуються за фінансової участі держави, складається на конкурсній основі згідно з пропозиціями суб'єктів продюсерської системи. При цьому враховуються як творчі показники, зокрема, актуальність теми продюсерського кінопроекту, художній рівень сценарію, професіоналізм режисера, продюсера, так і економічні, зокрема вартість постановки чи розповсюдження та прогноз глядацького потенціалу. Конкурс проводить Вища експертна Рада з питань кінематографії, що була створена при Міністерстві культури і туризму України як дорадчий орган.

За результатами конкурсу Міністерство культури видає суб'єкту продюсерської системи посвідчення національного фільму, яке реєструється у Національному центрі Олександра Довженка. Це посвідчення підтверджує право суб'єкта продюсерської системи на виробництво, розповсюдження та демонстрування національного фільму, звернення до державних і недержавних організацій і закладів, зарубіжних кіноорганізацій за допомогою чи сприянням у проведенні цієї роботи.

Основною формою фінансової підтримки національного фільму є державне замовлення [10]. Порядок формування державних замовлень, розміщення поставок продукції для державних і регіональних потреб,

контролю за їх виконанням встановлюється Кабінетом Міністрів України. Згідно з цим Порядком, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України щорічно формує державне замовлення за пріоритетними напрямками, до яких належить, зокрема, і завдання щодо розвитку культури, в т. ч. на створення фільмів та аудіовізуальних програм. Для цього потенційні державні замовники щороку до 15 липня повинні подавати Мінекономіки пропозиції до проекту державного замовлення на поставку продукції у натуральному та вартісному виразі. Після затвердження Закону України «Про Державний бюджет України», проект державного замовлення погоджується з Міністерством фінансів України та у встановленому порядку подається до Кабінету Міністрів України для ухвалення рішення. Після прийняття відповідного рішення державні замовники, зокрема і Міністерство культури України, зобов'язані забезпечити розміщення державного замовлення шляхом оформлення державних контрактів з виконавцями, зокрема з суб'єктами кінематографії [12].

Наразі в зв'язку із втратою чинності в 2014 році Закону України «Про державне замовлення для задоволення пріоритетних державних потреб» терміни, що застосовуються у зазначеній постанові, а саме «державне замовлення», «державний замовник», «державний контракт», не мають офіційного тлумачення та можуть визначатися замовниками самостійно.

Безпосереднє розміщення державного замовлення у кіновиробництві здійснює Державне агентство з питань кіно, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері кінематографії.

Реалізація державного замовлення здійснюється через процедуру закупівель товарів, робіт, послуг для державних потреб із дотриманням вимог Закону України «Про здійснення державних закупівель» та з застосуванням таких процедур: відкритих торгів, двоступеневих торгів, запиту цінових пропозицій, попередньої кваліфікації учасників та переговорної процедури закупівлі. При цьому, враховуючи специфіку кіновиробництва та необхідність захисту авторських прав, головною процедурою визначення виробника та продюсера на виконання державного замовлення або на отримання державної фінансової підтримки національного фільму є переговорна процедура закупівлі [9].

Після визначення переможця з ним укладається державний контракт (договір про закупівлю), який передбачає виконання робіт, надання послуг, пов'язаних із виробництвом фільму. Типова форма договору на виробництво фільму затверджена в додатку 4 до Порядку відбору літературних сценаріїв та кінопроектів, вибору об'єктів фінансової підтримки та розміщення державного замовлення, що здійснює Державна служба кінематографії, затвердженого Наказом Міністерства культури і туризму України від 19.09.2008 року № 991/0/16-08.

Невід'ємною частиною договору є генеральний кошторис на виробництво фільму, на підставі якого підписується Протокол погодження ціни, в якому визначається ціна робіт, послуг із розрахунку за одну хвилину екранного часу готового для тиражування фільму, та ціна фільму в цілому.

Генеральний кошторис витрат формується на підставі зведення кошторисів окремих етапів зйомки фільму за окремими калькуляційними статтями і групами. Зразок планової калькуляції виробничої собівартості створення кінофільму (продукції кіновиробництва) наведено в таблиці 1 [4].

Крім того, кіностудія в процесі діяльності може мати й інші витрати, що не враховуються до виробничої собівартості продукції. До них належать адміністративні витрати, витрати на збут та інші операційні витрати.

Вказані витрати визначаються в цілому по кіностудії в кошторисі цих витрат на рік (квартал) і за результатами зараховуються певним відсотком до генерального кошторису на створення кінофільму.

Таблиця 1

Зразок планової калькуляції виробничої собівартості створення кінофільму (продукції кіновиробництва)

№ з/п	Назва розділів і статей витрат	Витрати (тис. грн.)					всього
		на режисерську розробку сценарію	на підготовчий період, в т. ч. етапи	на знімальний період, в т. ч. етапи	на монтажну-тонувальний період і період здачі готового фільму		
1	2	3	4	5	6	7	
I. Витрати на літературний сценарій і музичну партитуру							
1	Літературний сценарій						
2	Музична партитура						
II. Заробітна плата з відрахуваннями							
3	Основна заробітна плата основного персоналу						
4	Додаткова заробітна						

	плата основного персоналу					
5	Відрахування на соціальні заходи					
III. Матеріали						
6	Основні та допоміжні матеріали					
IV. Паливо й електроенергія						
7	Паливо й електроенергія, що безпосередньо (технологічно) використовуються у виробництві фільму					
V. Амортизація						
8	Амортизація основних засобів, які безпосередньо у виробництві фільму					
VI. Витрати допоміжних (підсобних) виробництв, господарств						
9	Витрати на прокат павільйонної площі					
10	Побудова (створення) і встановлення декорацій					
11	Витрати бутафорно-реквізитного цеху					

Продовження табл. 1

1	2	3	4	5	6	7
12	Витрати на технічне обслуговування і технічні пристосування					
13	Витрати костюмерно-кравецького цеху					
14	Витрати цеху з прокату освітлювальної апаратури					
15	Витрати цеху з прокату знімальної апаратури					
16	Витрати звукоцеху					
17	Витрати на грим і перукарню					
18	Витрати піротехнічного цеху					
19	Витрати лабораторії з обробки кіноплівки					
20	Витрати на монтаж					
21	Витрати на електроенергію					
22	Витрати власного транспорту					
23	Витрати інших допоміжних (підсобних) виробництв (зв'язку, сантехнічного, ремонтно-механічного)					
24	Витрати цеху комп'ютерної обробки					
VII. Експедиційні витрати						
25	Експедиційні витрати					

VIII. Інші виробничі витрати						
26	Роботи і послуги сторонніх організацій					
27	Інші витрати: - транспортні послуги сторонніх організацій; - прокатна плата за сценічно-постановочні засоби; - вихідні реквізити (витрати на оплату предметів, які знищуються під час зйомок: продуктів харчування, свічок, квітів тощо); - непередбачувані витрати					
<i>Закінчення табл. 1</i>						
1	2	3	4	5	6	7
28	Інші прямі витрати					
	Всього виробнича собівартість кінопродукції					

Планування собівартості кінознімальних робіт здійснюється за кожним окремим об'єктом витрат, яким є назва фільму. Виробництво фільму має пройти чотири організаційно-технологічних етапи робіт, що пов'язані між собою:

- 1) період проектування фільму, враховуючи виробничо-творчу підготовку за літературним сценарієм та розробку режисерського сценарію;
- 2) підготовчий період;
- 3) знімальний період;
- 4) монтажно-тонувальний період

Окрему увагу на кіностудіях необхідно приділити бухгалтерському обліку робіт, пов'язаних з виконанням державного замовлення. Як правило, більшість державних кіностудій, які є основними виконавцями державного замовлення, питання обліку витрат, визначення доходів та інших питань, пов'язаних з виконанням державного замовлення, відображують у наказі про облікову політику по кінопідприємству. При цьому, відповідно до рекомендацій, наданих Міністерством фінансів України, до наказу про облікову політику належать принципи, методи і процедури, які використовуються підприємством для ведення бухгалтерського обліку, складання і подання фінансової звітності та щодо яких нормативно-правовими актами з бухгалтерського обліку передбачено більш ніж один їх варіант, а також попередні оцінки, які використовуються підприємством з метою розподілу витрат між відповідними звітними періодами. Одноваріантні методи оцінки, обліку і процедур до наказу про облікову політику не враховуються [5]. Крім того, до зазначеного наказу недоцільно враховувати і питання, пов'язані з організацією бухгалтерського обліку на підприємстві.

Аналіз затверджених наказів про облікову політику державними кінопідприємствами свідчить, що більшість з них має формальний характер та значною мірою визначає організаційні моменти бухгалтерського обліку на підприємстві. Особливо проблемним у цих наказах є порядок визначення доходів та витрат, їх списання на фінансові результати після кожного організаційно-технологічного етапу робіт з виробництва кінофільму.

Нижче розроблені пропозиції до типового наказу про облікову політику кіностудії, що враховують специфіку державної форми власності окремих кіностудій та особливості розміщення державного замовлення.

Для накопичення в бухгалтерському обліку витрат кіностудії, пов'язаних з кіновиробництвом, застосовують рахунок 23 «Виробництво» в кореспонденції з іншими рахунками. При цьому з метою накопичення інформації про витрати, понесені на кіновиробництво кожного конкретного об'єкта – кінофільму, до рахунка 23 «Виробництво» ведеться певний аналітичний субрахунок, який відповідає назві кінофільму або окремому замовленню.

Для визначення загальних обсягів використаних матеріальних, трудових, фінансових та інших ресурсів, а також організації контролю за рівнем їх витрат в цілому по кіностудії та по кожному об'єкту кіновиробництва окремо, здійснюється групування витрат кіностудії за елементами: матеріальні витрати

в розрізі вартості сировини та матеріалів, витрати на оплату праці, відрахування на соціальні заходи, амортизація, інші операційні витрати.

Крім того, з метою калькуляції собівартості кожного об'єкта кіновиробництва (об'єкта витрат) усі витрати кіностудії доцільно розподіляти за такими статтями.

Прямі витрати – це витрати, які безпосередньо пов'язані з виконанням кінознімальних робіт і враховуються до виробничої собівартості робіт відповідних об'єктів обліку за прямою ознакою: прямі матеріальні витрати, прямі витрати на оплату праці, відрахування на соціальні заходи, інші прямі витрати, що безпосередньо пов'язані з виробництвом кожного окремого об'єкта кіновиробництва. З урахуванням специфіки державних кіностудій до прямих витрат також належать будь-які (безпосередньо пов'язані з кіновиробництвом конкретного кінофільму) витрати, які здійснюються для доведення фільму до того ступеня завершеності, що передбачено договором (контрактом) на створення фільму.

Непрямі витрати – витрати, що пов'язані з управлінням організацією та обслуговуванням кіновиробництва і не можуть належати безпосередньо до конкретного об'єкта витрат та розподіляються між об'єктами пропорційно базі розподілу. При цьому для розподілу непрямих витрат як базу розподілу доцільно застосовувати вартість прямих витрат, здійснених на кожен конкретний об'єкт кіновиробництва. Облік непрямих витрат здійснюється на рахунку 91 «Загальновиробничі витрати».

Непрямі витрати разом із прямими витратами формують повну собівартість кожного об'єкта кіновиробництва, інших операційних витрат, які не стосуються собівартості виробництва фільму, але пов'язані з поточною операційною діяльністю кіностудії, поділяються на три групи: адміністративні витрати, витрати на збут та інші операційні витрати. До складу адміністративних витрат належать загальногосподарські витрати, що спрямовані на обслуговування та управління кіностудією в цілому, а саме:

- 1) будь-які витрати на утримання (враховуючи заробітну плату та витрати на соціальні заходи) апарату управління кіностудії та іншого загальногосподарського персоналу (бухгалтерія, адміністративно-господарський відділ, водії, прибиральниці тощо);
- 2) витрати на службові відрядження апарату управління та загальногосподарського персоналу;
- 3) представницькі витрати;
- 4) амортизація основних засобів, нематеріальних активів та інших необоротних активів загальногосподарського призначення;
- 5) оренда матеріальних та нематеріальних активів;
- 6) витрати на утримання та ремонт необоротних активів загальногосподарського призначення;
- 7) витрати на охорону та ремонт об'єктів, що мають загальногосподарське значення;
- 8) винагороди за професійні послуги (юридичні, аудиторські, консультаційні, оцінка майна тощо);
- 9) оплата послуг, що надаються сторонніми організаціями в управлінні виробництвом, якщо у штатному розкладі не передбачено відповідних функціональних служб;
- 10) плата за будь-які послуги банків (розрахунково-касове обслуговування, сплата за видачу довідок, комісійні тощо);
- 11) витрати на зв'язок, яким користується адміністративний та загальногосподарський персонал;
- 12) витрати на сплату податків, зборів та інших передбачених законодавством обов'язкових платежів, крім таких, що враховуються до виробничої собівартості продукції;
- 13) інші витрати, пов'язані з управлінням та організацією роботи кіностудії.

До складу витрат на збут належать витрати, що пов'язані з реалізацією (збутом) продукції кіностудії. Зокрема:

- 1) оплата праці та комісійні винагороди продавцям, торговим агентам (юридичним та фізичним особам) та працівникам підрозділів кіностудії, що забезпечують збут продукції;
- 2) витрати на рекламу продукції, робіт і послуг кіностудії, витрати на дослідження ринку;
- 3) інші витрати, пов'язані зі збутом готової продукції та покупних товарів.

До складу інших операційних витрат належать витрати, що не увійшли до складу адміністративних витрат та витрат на збут, зокрема:

- 1) сума списаної безнадійної дебіторської заборгованості та відрахування до резерву сумнівних боргів;
- 2) витрати від знецінення запасів;
- 3) нестачі й втрати від псування цінностей;
- 4) визнані штрафи, пеня й неустойка;
- 5) собівартість реалізованої іноземної валюти та витрати на її продаж;
- 6) витрати від операційної курсової різниці;
- 7) собівартість реалізованих виробничих запасів, витрати житлово-комунальних господарств;
- 8) витрати обслуговуючих господарств, буфетів, столових, санаторіїв та інших закладів оздоровчого та культурного призначення тощо;
- 9) благодійна допомога медичним, дитячим, громадським організаціям;

10) витрати за виконавчими листами;

11) витрати, пов'язані з виконанням умов колективного договору, тощо.

Адміністративні витрати, витрати на збут та інші операційні витрати, що обліковуються на однойменних відповідних рахунках бухгалтерського обліку 92, 93 та 94, незалежно від ступеня готовності фільму, в кінці звітного періоду списуються на рахунок 79 «Фінансові результати».

Витрати, що формують виробничу собівартість, мають накопичуватися на рахунок 23 «Виробництво» до того часу, поки не завершиться останній 4-й організаційно-технологічний етап виробництва фільму «монтажно-тонувальний період». Одиницею готової продукції кіностудії вважається повністю придатний для використання кінофільм. Для обліку на балансі кіностудії його готової продукції необхідно використати рахунок 26 «Готова продукція» із застосуванням окремих аналітичних субрахунків, що відповідають окремим фільмам або замовленням. На підставі акта про завершення виробництва фільму, конкретний об'єкт кіновиробництва кіностудії зараховується до складу готової продукції по фактичній собівартості, яка має накопичуватися на дебеті відповідного субрахунка рахунка 23 «Виробництво». При цьому здійснюється запис у реєстрах бухгалтерського обліку по дебету рахунка 26 «Готова продукція» в кореспонденції з кредитом рахунка 23 «Виробництво».

Списання з балансу кіностудії фільму як готової продукції може здійснюватися в зв'язку з її продажем, обміном чи даруванням іншим юридичним і фізичним особам, на підставі відповідного акта і відображається в обліку кіностудії по дебету рахунка 90 «Собівартість реалізованої готової продукції» в кореспонденції з кредитом відповідного субрахунка 26 «Готова продукція».

Реалізація фільму, в т.ч. за державним замовленням, передбачає визнання кіностудією факту отримання доходів. При цьому доходи мають визнаватися в бухгалтерському обліку кіностудії під час виконання таких умов:

- 1) покупцеві передані ризики й вигоди, пов'язані з правом власності на фільм. Для цього додатково до акта приймання–передачі, як правило, оформлюється договір про передачу виключних майнових прав;
- 2) кіностудія не здійснює надалі управління та контроль за реалізованим фільмом;
- 3) сума доходу може бути достовірно визначена. Підставою для визначення може бути належним чином оформлений акт приймання–передачі виготовленої продукції.

У разі створення фільму, вихідних матеріалів фільму та фільмокопій за рахунок коштів державного замовлення держава є суб'єктом майнових прав автора на фільм, права власності на вихідні матеріали фільму та фільмокопії, відповідно до умов укладеного з автором фільму договору [8]. В зв'язку з цим, одночасно з підписанням Приймально-здавального акта замовник та виконавець державного замовлення підписують договір про передачу виключних майнових прав. Також обов'язковою умовою підтвердження факту виконаних робіт є передача виконавцем державного замовлення на постійне зберігання до Державного підприємства «Національний центр Олександра Довженка» комплексу вихідних фільмових матеріалів та відеоносіїв, згідно з вимогами чинної нормативно-технічної документації та стандартами якості.

Висновки. За результатами дослідження встановлено, що підставою для виникнення фінансово-економічних відносин між державою та суб'єктом кінематографії під час надання державної підтримки є передбачення в державному бюджеті видатків для зазначеної мети. При цьому всю сукупність відносин під час надання державної підтримки кіновиробництву доцільно розподілити за стадіями:

- 1) участь суб'єктів кінематографії у конкурсі (конкурсних торгах). Особливістю вітчизняного законодавства є те, що, окрім творчого конкурсу, має бути проведена процедура конкурсних торгів відповідно до вимог Закону України «Про здійснення державних закупівель»;
- 2) укладання державного контракту. При цьому обов'язково має бути враховано, що зважаючи на особливості виробництва фільму (операційний цикл більше року), термін виконання контракту не буде співпадати з бюджетним періодом, на який надається державна підтримка;
- 3) виконання державного контракту;
- 4) звітування. За результатами виробництва має бути виготовлений кінцевий продукт (фільм), який передається у встановленому порядку до замовника і береться на облік як нематеріальний актив;
- 5) облік. При цьому важливе значення має врахування специфіки кожного з чотирьох організаційно-технологічних етапів виготовлення фільму та, відповідно до цього, правильно визначена в наказі про облікову політику методологія процесу формування доходів та витрат, та порядку списання на фінансові результати.

Список використаної літератури:

1. Бюджетний Кодекс України : Закон України від 08.07.2010 р. № 2456-VI.
2. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні : Закон України від 16.07.1999 р. № 996-XIV.

3. Про державне замовлення для задоволення пріоритетних державних потреб : Закон України від 22.12.95 р. № 493.
4. Про затвердження Методичних рекомендацій з обліку формування виробничої собівартості продукції (робіт, послуг) у кіновиробництві : Наказ Міністерства культури і туризму України від 10.10.2007 р. № 1238/0/16-07.
5. Про затвердження Методичних рекомендацій щодо облікової політики підприємства та внесення змін до деяких наказів Міністерства фінансів України : Наказ Міністерства фінансів України від 27.06.2013 р. № 635.
6. Про затвердження Положення про Державний реєстр виробників, розповсюджувачів і демонстраторів фільмів : Постанова Кабінету Міністрів України від 14.01.2004 р. № 27.
7. Про затвердження Положення про державну підтримку національних фільмів у продюсерській системі : Постанова Кабінету Міністрів України від 05.06.98 р. № 813.
8. Про затвердження Порядку відбору літературних сценаріїв та кінопроектів, вибору об'єктів фінансової підтримки та розміщення державного замовлення, що здійснює Державна служба кінематографії : Наказ Міністерства культури і туризму України від 19.09.2008 р. № 991/0/16-08.
9. Про здійснення державних закупівель : Закон України від 10.04.2014 р. № 1197-VII.
10. Про кінематографію : Закон України від 13.01.98 р. № 9/98-ВР.
11. Про культуру : Закон України від 14.12.2010 р. № 2778-VI.
12. Про Порядок формування та розміщення державних замовлень на поставку продукції для державних потреб і контролю за їх виконанням : Постанова Кабінету Міністрів України від 29.02.96 р. № 266.
13. Про ратифікацію Європейської конвенції про спільне кінематографічне виробництво : Закон України від 18.03.2009 р. № 1140-VI.

ЖУК Володимир Володимирович – кандидат економічних наук, директор департаменту фінансово-ресурсного забезпечення Міністерства культури і туризму України.

Наукові інтереси:

– бухгалтерський облік та планування державного замовлення суб'єктів кінематографії.

Стаття надійшла до редакції 16.01.2015.